

ТИМУРЪ

«Онзи, който дири слава
Въ разоренья, съсиши,
Ще го стигне гнѣвътъ Божий
И човѣшки проклетии!»

Тимуръ грозний тази пѣсенъ
Чу веднажка изненаданъ, —
И, съсъ кипналъ гнѣвъ въ душата,
Викна Тимуръ кръвожаденъ:

«Доведете тукъ пѣвецътъ!»
И пѣвецътъ вмигъ бѣ хванатъ . . .
«Чухъ азъ твойта пѣсенъ, клетникъ,
Ти не кайшъ ли се прѣдъ ханътъ?»

— Да се кая? За какво ли?
Мойта пѣсенъ гласъ е Божий. —
«Но животъ ти въ моя власть е!»
— Той ли салъ? На него може

И пустинний дивий тигъръ
Да посѣгне прѣспокойно! —
Не домогва ли се Тимуръ
Зарадъ слава по-достойна?